

Nela Bilousová

VŠECHNO

BYLO

JINAK

● — pointa

Všechno bylo jinak

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Nela Bilousová
Všechno bylo jinak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nela Bilousová

**VŠECHNO
BYLO
JINAK**

Nela Bilousová

VŠECHNO

BYLO

JINAK

● ■ **pointa**

PODĚKOVÁNÍ

Mé obrovské díky patří Míšovi, který ve mě vložil víru, že i ty největší sny se mohou plnit a mé rodině, že při mně držela, i když se lámal chléb. Mami – jsi moje hvězda, že jsi za mě bojovala do poslední smsky.

Nesmírné díky všem, kteří se podíleli na crowdfundingu, ať už sdíleli můj příběh, přispěli nějakou částkou, koupili si knihu, nebo dotáhli předprodej do finále. Bez vás by kniha ležela na dně šuplíku. Děkuji také Evě, která připravila letáčky k propagaci, Vlastíkovi, že zařídil rychlotisk, přátelům, kteří je neváhali vystavit na pultech svých podniků. Děkuji Anetce, Verči a Michałowi za jejich nebojácnost, vytrvalost a upřímná slova, neboť právě oni jako první četli knihu v jejich začátcích a s jejich velkou pomocí se rodila.

Jako poslední a velké poděkování patří celému nakladatelství Pointa. Kdyby nebylo vás, můj sen by se jen těžko realizoval. Zuzko, Natálko a Dani, mnohokrát díky za vaši práci, která byla velmi náročná. Cení si upřímného a vlídného slova, vaší profesionality a času, které jste věnovaly mně a této knize.

OBSAH

PODZIM 2018

1. Nové místo v životě	11
2. Sharehouse.....	24
3. After party	41

ZIMA 2018

4. Pusa plná salátu	53
5. Shit happens	66
6. Jsi jako jeptiška	84
7. Ma Chérie.....	92
8. Do you have a boyfriend?	99
9. Můj pokoj.....	115
10. Jednou to bude vše za námi.....	126

JARO 2019

11. Já vs. Londýn	145
12. Prototyp perfektního muže.....	157
13. Budeš čuchat nohy	167

LÉTO 2019

14. Kdo se směje naposled?	185
15. Jak vypadá nebe	199
Sex na jednu noc	206
17. Otupit mysl.....	211
18. Co když ho vidím naposledy?.....	224
19. Drž hubu.....	230
20. Jsme v tom spolu.....	241
21. Stál by za hřích	255
22. Mekáč	259
23. Co bych bez tebe dělala	264
24. You make me insane.....	269
25. Pan pravý.....	275
26. Sladké kecy.....	283
27. Neříkej mi nic	289

PODZIM 2019

28. Už nikdy to nebude stejné	303
-------------------------------------	-----

ZIMA 2019

29. Velice štědrý večer	319
-------------------------------	-----

PODZIM 2020

EPILOG	327
--------------	-----

PODZIM 2018

1.

Nové místo v životě

„Vem si z letiště Uber, pošlu ti adresu do zprávy,“ chlácholila ji rozespalým hlasem Melanie.

„Jaký Uber?“

„To je taxi, ale lepší verze. Najed' si na jejich aplikaci a zadej adresu domu. On tě pak vyzvedne a zaveze na místo. Všechno normálně platíš přes tu appku,“ vysvětlovala, přesto se Nina moc nechytala. V Česku doposud tuto možnost neměli, ale Británie byla napřed.

„Ok, nějak to zvládnou,“ odvětila, i když absolutně netušila, jestli a jak to provede.

Nacházela se na přeplněném londýnském letišti a snažila se z něj dostat na místo, kde měla nějakou dobu bydlet. Vůbec nevěděla, jak se orientovat v aplikaci, kterou ji poradila Mel, natož jak pak poznat, který Uber je ten její. Mezi všemi těmi autobusy a vlaky, taxíky a jinými auty by se dokázala ihned ztratit. *Tohle bude ještě sranda.*

Po pár dlouhých minutách, kdy se jí ve svém vlastním zmatku nedařilo najít cestu ven z letiště, to vzdala a zamířila k taxislužbě, kde stačilo říct, ať jí seženou auto a zavezou na danou adresu. S propoceným zadkem a knedlíkem v krku ze sebe dostala první větu: „I need a taxi to this address.“¹ *Bezťak mi vůbec nerozumí, jak jinak bych to měla*

¹ Potřebuji taxi na tuto adresu.

řít? Naštěstí to zase tak komplikované nebylo, protože po padesátém pokusu o přežití se nad ní jeden z postarších taxikářů slitoval a slíbil, že za devadesát liber ji odveze kamkoli bude chtít.

Rozjeli se daným směrem a Nina v duchu děkovala nebesům, že už sedí a jede. Sice neměla nejmenší poně-
tí kam vlastně, ale letiště se jí ztrácelo z dohledu, a to teď bylo hlavní. A pochopitelně setkat se s Mel. To ona jí zajistila práci a bydlení v Londýně, když ji Nina jen tak mezi řečí v telefonátu poprosila, jestli by to nešlo zařídit.

Jistěže šlo, během pár týdnů bylo vše dohodnuto. Nina podala v práci výpověď a celé dva měsíce šetřila na tohle nové dobrodružství.

V kalendáři se léto chýlilo ke konci a počasí už sebevědomě dominoval podzim. Stromy se pyšnily barevnými listy, slunce stále uklidňovalo svými paprsky, ale nedotíralo nepříjemně na kůži a ve vzduchu šla cítit vlhkost, která byla předznamenáním poklesu teplot.

Když vysedla z taxíku, ocitla se před hlavními dveřmi nového útočiště. Třípatrový dům působil kolosálním dojmem. Vchodové dveře měly pobledlý lososový nátěr, který byl na mnoha místech sedřený. Okno vedle nich bylo pootevřené, ale zevnitř nevycházely žádné zvuky. Celá ulice byla velmi tichá, nezaštěkal ani pes. Nina se nadechla a natáhla se po zvonku. *Snad jsem tady správně.*

„Čauky, tak jsi to zvládla,“ přivítala ji Melanie rozespalým hlasem ve fialovém županu. Bylo jasné, že teprve teď vstávala. Rozpažila ruce na přivítanou a Ninu objala, jako kdyby se neviděly sto let.

„Jsem tak ráda, že už jsem tady. Ta cesta z letiště sem byla šílená,“ začala jí vše líčit Nina, když se s Mel přesouvaly přes chodbu do obývacího pokoje, který byl spojený s jídelnou a kuchyní dohromady. Zdi měly klasickou bílou barvu, nábytek nepůsobil nijak moderně, na černé kuchyňské lince se válely zbytky jídel a na konci velkého propojeného pokoje se nacházely prosklené dveře na zahradu.

Všechno bylo pro Ninu nové a neobvyklé. Strop nad její hlavou v jídelně byl také prosklený, a tak zjistila, že se vlastně nachází v zimní zahradě, která je pro britské domy typická.

„Vlastně to není tak úplně zimní zahrada, musela by být oddělená skleněnými zdmi jako samostatná místnost, tohle je takový kompromis,“ vysvětlovala jí Mel. Nina jako by jí ale neslyšela, koukala na oblohu nad sebou a už teď věděla, že sem bude chodívat vysedávat, jakmile začne pršet.

„Každopádně,“ pokračovala ve svém monologu Melanie, „na chvíli budeš bydlet se mnou a s Josém v pokoji. Ve tvém pokoji ještě stále přebývá Penelope, ale co nevidět se bude stěhovat zpět do Španělska. Tak snad ti to nevádí.“

„Co by mi mělo vadit? Těch pár dní počkám, hlavně, že mám střechu nad hlavou. Jsem ti tak moc vděčná, Mel,“ děkovala jí Nina, která se na svou kamarádku dívala jako na svatý obrázek. Byla jí doslova zavázaná.

Zbytek dne Nina strávila vybalováním svých věcí, popíjením horkého čaje, protože v domě byla strašná zima, a klábosením s Melanií o všem, co spolu nestihly probrat za poslední rok, kdy se neviděly. Pak se společně vydaly na metro, aby jí Mel ukázala cestu do práce a celkově vysvětlila, jak zde funguje veřejná doprava.

Nina pocházela z Ostravy, kde jezdily jen tramvaje, a i tam měla kolikrát problém se zorientovat, natož pochopit tři trasy metra v Praze. V Londýně byly pro změnu na mapě nakreslené barevné linky, které působily jako propletení hadi. *Je jich tolik!* Netušila, jak se v tom má vyznat, naštěstí existovala další aplikace – *Citymapper*, kterou jí poradila Mel, a ta jí krok po kroku zavedla kamkoli potřebovala, včetně výběru správné linky metra a všech přešupů a názvů stanic.

Po vystoupení z metra se rozdělily. Melanie spěchala do práce, Nina toužila konečně se podívat do víru velkoměsta. Stála na mostě, který ještě nedokázala pojmenovat. Rozhodně to nebyl Tower Bridge, ale viděla z něj na záchytné turistické body jako je London Eye nebo Big Ben.

Londýn znala jen ze středoškolských učebnic a vyprávění, teď ho navštívila úplně poprvé v životě. Nijak jí zatím nenadchnul, ale věděla, že jí tady čeká zbrusu nový život. Cítla to až v konečcích svých prstů a svěží přívál energie jí proudil celým tělem. Samozřejmě měla strach. Byl to krok do neznáma, ale díky Mel, která zde žila už delší dobu, tady mohla najít uplatnění v práci, a co víc, nové místo v životě.

Později toho večera zamířila do restaurace na Covent Garden, kde měla zanedlouho začít pracovat. Vyzvedávala Melanii po konci směny, aby spolu zašly na drink. U vchodu ji přivítala dívka s červenými vlasy, která vypadala jako z pohádky *Rebelka* od Disneyho. Usadila ji do takzvané *waiting area* – tak se říkalo místu, které sloužilo jako čekárna pro hosty, kteří neměli rezervaci, ale byli ochotní počkat na volný stůl. Tato část restaurace byla využívána

hlavně v pátek a sobotu, kdy se to tady hemžilo lidmi v každou denní či noční hodinu. Dneska byla neděle, takže vládl poměrně klid a hostů bylo málo.

Chvilé čekání si Nina zkracovala koukáním kolem sebe. Ať už proto, že tohle místo viděla poprvé v životě a všechno jí přišlo zajímavé, anebo právě kvůli tomu, že si uvědomovala, že už zítra tady začne pracovat. Snažila se seznámit se vším alespoň očima.

Restaurace na Covent Garden byla pizzerie na vyšší úrovni. Rozhodně to nebyla ošuntělá podřadná pizzerie, ve které netušili, co je to parmazán, ale sofistikovaně vypadající místo, které se mohlo pyšnit svým světovým designem. Ten představoval beton a chladné tóny modernismu propojené se dřevem a teplými oranžovými tlumenými světly, která dodávala pocit intimity a útulnosti, přestože restauraci tvořily dvě patra a kapacita míst se pohybovala kolem tří set.

Nina si všimla několika oddělených sekcí, každou měla na starosti jedna servírka. Některé sekce byly menší, třeba jen o šesti stolech, u jiných se nemohla dopočítat. Hlavou jí prolítlo, kterou sekci asi bude mít na starosti ona, pokud vůbec nějakou dostane. *Jak to tady asi funguje s nově příchozími zaměstnanci?* Když se tak nořila čím dál hlouběji do svých vlastních myšlenek, začala si rovněž všímat lidí. Přesněji řečeno, začala si všímat zaměstnanců, kteří se měli brzy stát jejími kolegy. Někteří po ní už pokukovali z dálky. Snažila se zachovat si chladnou hlavu a neutrální tvář. Rozhodně na sobě nechtěla dát znát nervozitu, která se projevovala už na jejích třesoucích se rukou. Anglicky něco málo uměla, nedávno přece úspěšně odmaturovala. Určitě všechna ta školní léta nebudou k zahození.

„Nino!“ uslyšela známý hlas. Byla to Melanie. Mávala na ní z opačného konce restaurace a přicházela spolu s Antoniem.

Antonio byl původem ze Španělska, jeden z manažerů restaurace. Byl středně vysoký, holohlavý, a když se usmál, jeho obličej připomínal tvar vajíčka.

Nina ho poznala už to ráno, kdy přijela do *sharehouse*, tak se říkalo domu, který obývalo více lidí, jak později pochopila. Jedním z nájemníků byl právě Antonio. Bydlel úplně nahoře, kde byl sice jen jeden, ale zato ten největší pokoj, který měl v pronájmu spolu se svou přítelkyní. Od pohledu vypadal jako milý člověk a dobrák, a teď už také mával na Ninu stejně jako Melanie před ním.

„Hola, Nina! How are you?“² podal jí ruku a typicky španělsky ji políbil na tváře z obou stran.

„Hello, I'm fine and you?“³ dostala ze sebe křečovitě.

„I'm good, thanks! So, tomorrow is your first shift?“⁴

„Yes, I think so.“⁵

„Good, good. don't worry, I will help you with everything!“⁶ dodal s obrovským úsměvem na tváři a odchodoval si to zpět ke svým zaměstnancům. Nejspíš poznal, že je Nina velmi nervózní, a tak se ji snažil utěšit. O to samé se pokoušela Melanie.

„Neboj, já taky byla ze začátku nesvá, ale Antonio ti pomůže. Mně taky pomáhal, když jsem sem nastoupila.

² Ahoj, Nino! Jak se máš?

³ Ahoj, mám se dobře a ty?

⁴ Mám se dobře, díky! Takže zítra je tvoje první směna?

⁵ Ano, myslím, že jo.

⁶ Dobře, dobře. Neměj strach, já ti se vším pomůžu!

A hlavně, zítra tady budu i já, takže se fakt nemusíš ničeho obávat. Bude to v cajku.“

„Jasně, díky moc. Nevím, co bych bez tebe dělala,“ děkovala jí Nina. Měla pocit, že jí bude děkovat ještě mnohokrát. Přeci jen, Melanie jí sehnala bydlení a práci. Všechno před ní leželo jako na dlani.

„No, já ještě dodělám pár věcí a jsem u tebe. Dej mi tak pět minut. Dáme si pak vínko?“ Aniž by jí stačila Nina odpovědět, už u baru objednávala láhev bílého. Posadila se tedy zpět na židli a vyčkávala. Už se necítila sklíčeně, měla zde Melanii, nebyla sama. *A taky, co jiného mi zbývá?* Vycouvat už nemohla. Svého bytu v Ostravě se vzdala a všechny naspořené peníze utratila za letenky a první nájem pokoje v *sharehouse*.

Najednou se před ní na schodišti, které vedlo dolů do suterénu, kde se nacházely další usazovací boxy, kuchyň, sklad a kancelář, objevil muž vysoké mužné postavy. Vlasy kratší, nagelované na stranu a když vycházel po schodech nahoru, nesl se velmi vzpřímeně. Celkovým dojmem působil na Ninu vyrovnaně, až skoro elegantně. Na sobě měl bílou košili a černé kalhoty, které mu ladily s černými polobotkami. Měla pocit, jako by ho už někde viděla. Jako by toho muže nějakým záhadným způsobem znala z nějakého místa, možná z minulého života. Pootočila se za ním, ale hned na to si uvědomila, že na něho civí s otevřenou pusou, a tak se raději okamžitě vrátila zpátky na zem.

„Tak už jsem tady! Objednala jsem nám Sauvignon,“ vyrušila ji Melanie. Na mramorově vypadající bar před ně postavila víno a dvě sklenice. Odšpuntovala láhev a skleničky naplnila až po okraj. Ještě než začaly popíjet

a ponořily se do rozhovoru o všem možném i nemožném, přistoupil k nim onen muž v bílé košili. Přesně ten muž, který si to před chvílí vykračoval po schodech nahoru ladným, avšak svižným krokem.

Byl to český manažer, o kterém se Melanie zmínila v jednom z jejich telefonátů a naznačila tehdy, že by s ním mohla mít Nina pohovor. Naklonil se k Nině a podal jí ruku na uvítanou, když z ní bezděky vypadlo: „Dobrý den.“

„Hi, I'm Marek. I'm a manager, but tomorrow I won't be here.“⁷ Ihned se zastyděla, že na něho promluvila česky, když on reagoval anglicky. *Co jsem asi tak mohla čekat? Možná mě jen chtěl vyzkoušet, jak jsem na tom s cizím jazykem. Anebo je tak arogantní?* Nině by hlavou mohlo v tu chvíli proletět ještě milion myšlenek, ale konverzace plynula dál, i když už směřovala hlavně k Melanii.

„Melanie, I already spoke with Austeja, so bring your friend to her tomorrow.“⁸ Ještě pak něco zažbleptl anglicky, čemuž Nina už moc nerozuměla a zmizel. Konečně se mohly s Melanii posadit na barové židle a daly se spolu do tak dlouho odkládané konverzace.

Pondělí aneb první pracovní den byl tady. S lehkou bolestí hlavy z předešlého večera dorazily do restaurace. Melanie vyrovnaná a klidná, jako by to tady znala už věky, na rozdíl od Niny, která se tvářila dost

⁷ Zdravím, já jsem Marek. Jsem manažer, ale zítra tady nebudu.

⁸ Melanie, už jsem mluvil s Austejou, takže zítra zaveď svoji kamarádku za ní.

vystrašeně a zároveň pocítovala únavu. Přesto se snažila na sobě nedat nic znát a rozdávala falešné úsměvy kamkoli se podívala.

U baru už na ně čekala žena středního věku s vlasy rozpuštěnými podél ramen. Mohlo jí být něco málo přes třicet. Oči měla světle modré, vlasy plavé, rty stažené do úzké čárky. Byla to Austeja, jak Nině chvíli nato došlo.

„She has size S.“⁹ poradila jí Melanie, když vybírala, jakou velikost firemního trička zvolí pro Ninu.

„Yes, I can see that.“¹⁰ sykla zpátky Austeja. Hodila po Nině košili se zástěrou a s nepředstíraným pohrdáním odešla dolů do kanceláře.

Naštěstí to Ninu nedokázalo rozhodit, už tak měla nervy na dranc, ale nemohla popřít, že by v ní Austeja nezbuzovala respekt. Anebo možná strach. No, určitě to bylo něco mezi tím.

Převlékla se a pak jí Melanie ukazovala kde co je a jak co funguje. Nina už samozřejmě zkušenosti s provozem měla, ale v každé restauraci to fungovalo trochu jinak. Za barem pracoval jeden menší Ital. Vlasy měl stažené do culíku a byl pečlivě upravený. Byl taky děsně upovídaný, neustále měl rozzářenou tvář a vtipkoval. Jmenoval se Matteo a jak Nina později poznala, byl tím největším podivínem, s jakým měla tu čest se kdy setkat.

Později se z nich stali dobří přátelé a Matteo ji neoslovil jinak než *my little pony*, protože měla růžové vlasy v odstínu cukrové vaty. Jednou jí dokonce přivezl z návštěvy v Itálii

⁹ Její velikost je S.

¹⁰ Ano, to vidím.

tričko, na kterém byl jeden takový poník se stejnou barvou hřívy. Nině bylo příliš velké a vůbec to nebyl její styl, ale milovala jej natolik, že v něm spávala ještě řadu let poté, co se jejich cesty rozešly.

Další Ital se jmenoval Luca a byl to jeden z manažerů. Nině připadal vždy dost líný, ale když měl snahu, byl velmi šikovný a vždy ve všech vyvolával obdiv. Byl to takový ten typický Ital, spousta řečí, gestikulace a stěžování si na vše okolo sebe, ale Nina ho měla ráda. Byl to hodný člověk a rád používal sarkasmus. Pouto, které mezi ním a Ninou vzniklo, bylo krásné, vtipné a samozřejmě sarkastické. Rozuměli jeden druhému, i když se mezitím stihli stokrát pohádat. To jí pak Luca říkal: „Nina, be careful. Don't be dodgy.“¹¹ A protože nechtěla mít problémy, tak vždy uposlechla, ale nikdy si neodpustila utrousit nějakou poznámku.

Takhle to fungovalo dlouho a Nina si byla vědoma, jaké má štěstí. Pravda, postupem času s ubývajícími silami a větším množstvím úkolů byla práce náročnější a začínala se jí protivit, ale na dobré věci později vzpomínala moc ráda.

Dorazili první hosté, které měla obsloužit. Úkol byl jednoduchý. Přijít ke stolu, pozdravit a přijmout objednávku. Nic, co by nemohla nezvládnout. Nesměle tedy pozdravila obě ženy. V rukou držela notýsek, kam si měla zapisovat požadavky.

„Aaj wud laaaajk uan kouk, please,“ poprosila jedna z žen. *Co?*

¹¹ Nino, buď opatrná. Neriskuj.

Nina byla zaskočená. Srdce jí začalo rychle bušit a ona tam stála jako opařená. Nerozuměla jedinému slovu. Britský přízvuk sice slyšela na nahrávkách ve škole, ale vždy měla dojem, že je zbytečně přehnaný a myslela si, že takhle doopravdy nikdo mluvit nemůže. To se ale šeredně pletla. Žena větu zopakovala ještě jednou, tentokrát pomaleji, ale ke smůle Niny se stejně ohavným přízvukem, kterému nešlo za boha rozumět. Slyšela jen slovo „kouk“, ale co to sakra znamenalo, neměla nejmenší ponětí.

Zeptat se, aby jí to žena zopakovala znovu, jí přišlo trapné, ale ještě trapnější bylo, když tam Nina nehybně stála několik dalších vteřin. V hlavě jí jen pochodovaly myšlenky. *To snad není pravda! Jak jsem si jen mohla myslet, že umím anglicky?! Umím velké hovno. No, tak to abych si zabalila kufry a vypadla zpátky domů.*

Naštěstí tam nemusela stát věky, protože Melanie zasáhla. Vzala jí bokem, hostům se omluvila a přijala za Ninu objednávku. Nina se šla postavit o kousek dál k pultu s počítačem, do kterého se zadávaly objednávky, a ty pak následně obdržela kuchyně. Tomuhle místu se říkalo *station* a každá sekce měla tu svoji.

„Cos to tam vyváděla, prosím tě?“ zeptala se jí Melanie, když zadávala do systému objednávku.

„Já nevím, zpanikařila jsem. Nerozuměla jsem jí ani slovo, ani slovo, rozumíš?! A najednou jsem tam stála a říkala si, že na tohle nemám.“

„Ale v klidu.“ Koukla na ni naprosto klidným pohledem a s letmým úsměvem ve tváři. „Vždyť já taky poprvé prd rozuměla. To si sedne, neboj. Zvykneš si a pak nebudeš ani vědět. Objednaly si jednu kolu a Appletiser.“

„Co si objednaly?“ zeptala se Nina už se smíchem, protože jí celá ta věc přišla naprosto absurdní.

„No kolu a Appletiser,“ zopakovala jí. „Tak kola víš co je a Appletiser je jablečný džus, ale perlivý. Britové ho mají děsně rádi, u nás v Česku ho nenajdeš.“

„Aha, a ta kola se řekne jak?“

„Kola je kouk, vole,“ odvětila jí Melanie a začala se smát.

„Proboha a já jsem si už začínala myslet, že po mně chce nějakou drogu.“ *Nejenže se budu muset naučit vše okolo v nové práci, ke všemu jsem zjistila, že anglicky fakt neumím. A to ne, že neumím, ale naprosto ničemu nerozumím.*

Věděla, že pokud tady chce zůstat, musí se ve volném čase pustit do biflování, jinak to může okamžitě zabalit. A to nechtěla. *Jak si jen poradím, než se vše naučím?* Začala propadat zoufalství. Melanie jí pořád jen dokola opakovala, že vše má svůj čas, jenže jediné, na co Nina myslela bylo, že dneska večer ze sebe zase udělá úplnou krávu.

Byl tady ale ještě Antonio. Ten jí přece včera slíbil, že jí se vším pomůže. Na českého manažera se nedalo spoléhat, dost dobře předvedl, jak je arogantní, a že na ni bude mluvit jen a pouze anglicky. *Kde vůbec je?*

„Jel na dovolenou. Zrovna to tak blbě vyšlo no. Ale neboj, pohovor s tebou udělá, jen co se vrátí.“

„Pohovor? To zatím budu pracovat jen tak?“ pochybovala Nina.

„Neboj, oni lidi potřebují jako sůl. Jsou rádi, že jsi tady. Pohovor je jen taková formalita,“ mávla rukou Mel, jako by se vůbec o nic důležitého nejednalo.

„Aha, tak to je dobře. Prosím tě, a proč na mě včera vůbec mluvil anglicky? Je nějaký nafoukaný, ne?“

„Marek? To vůůůbec, on je super. Ale spíš už tady žije věky a česky prostě nemluví. Navíc žije už hrozně dlouho s nějakou Italkou, takže doma používá jen angličtinu. Ono se to nezdá, ale když dlouho nepoužíváš rodný jazyk, tak přílneš k tomu cizímu.“

„Tyjo, to jsem netušila. Jak dlouho že tady žije?“

„No to přesně nevím, ale možná takových deset let?“

To byla opravdu dlouhá doba. Nina si nedovedla představit, že by několik let žila mimo Česko, mimo svou rodinu. Svému okolí tvrdila, že sem přijela minimálně na rok, ale maximálně na dva. Chtěla si hlavně oprášit angličtinu, tedy jak zjistila, naučit se ji. A taky poznat nové lidi, přivydlát si peníze a poznat trošku toho světa.

Potřebovala hlavně vypadnout. Nadýchat se čerstvého vzduchu. Zpátky doma ji kromě rodiny a pár přátel nic nečekalo. S Rudym se rozešli a oba to těžce nesli, prováděli všechno možné, aby jeden na druhého zapomněli. Ale pak je osud znovu svedl dohromady, a tentokrát bylo to odloučení těžší než kdy jindy. Nina ho sice stále milovala, i přes všechno zlé, ale věděla, že potřebuje změnu, možná čas na rozmyšlenou. Odjet sem, do Londýna, bylo to nejlepší rozhodnutí.

Sharehouse

Antonio Nině pomáhal, jak se jen dalo. Považovala ho za svého strážného anděla. Vysvětlil jí, že ani on sám neuměl anglicky, když poprvé přijel do Anglie. Nikdo neuměl. Ani Melanie, ani Austeja, která je teď generální ředitelkou restaurace v Londýně, ani Marek a ani nikdo jiný. Dodával jí odvalu a naději. Taky jí poradil, aby si zezadu na notes vypsala základní fráze, které bude používat dennodenně, od kterých se pak bude moct odpíchnout. Radil jí, aby je tam měla napsané tak dlouho, dokud to sama dobře nezvládne. Dokud se jí nezapíšou do paměti jako básnička. Ať si tam vypíše slova, která slýchá, nebo která se jí těžce pamatují a potřebuje je.

Byly to rady nad zlato a opravdu se osvědčily. Zhruba po dvou týdnech už vypsané fráze nepotřebovala, měla je v hlavě a byla si jistější. I tak se jí ale čas od času stávalo, že nerozuměla obsáhlejšími větami. V takovém případě se omluvila, že ještě moc anglicky nerozumí, že se teprve učí a poprosila hosty, aby jí větu zopakovali a mluvili pomaleji. Ve většině případů byli Britové chápaví a nápomocní.

Když se ale stalo, že Nina i přesto nechápala, oč jde, zašla za jedním z manažerů. Byl to buď právě Antonio, nebo Luca. Vždy řekla jen číslo stolu a že bohužel neví, co jí chtějí. Víc nepotřebovala vysvětlovat. Ihned se tam vydali

a pak Nině vysvětlili, o co se jednalo. Nina si tak díky nim nepřipadala úplně ztracená a učila se daná slovíčka rychleji než z učebnice. Svou angličtinu se snažila pilovat, ale pravdou bylo, že trávila hodně času s Melanií, se kterou mezi sebou mluvily jen česky, a to celé věci neprospívalo. Přesto byla ráda, že nemusí pořád namáhat mozek a může si s někým normálně popovídat.

Londýn si začínala užívat. Pravda, moc volného času neměla, ale když se naskytla příležitost, vyrazila společně s Melanií do centra města. Ta jí ukázala jako první Tower Bridge, když nepočítala Trafalgar Square, kolem kterého chodily denně do práce, nebo Covent Garden, kde sídlila jejich restaurace.

Tower Bridge Nina viděla poprvé v noci. Bylo sychravé počasí, mlha a začínal pravý nefalšovaný podzim. I když byl teprve začátek září, pocitově bylo mnohem chladněji než v Česku. To jim ale nemohlo zkazit náladu. Koupily si v místním obchodě Coop plechovku ginu s tonikem a projely se metrem až k onomu slavnému mostu. Byl to nesku-tečný pohled. Nina nemohla uvěřit, že stojí na místě, které viděla dosud jen na fotkách. Ačkoli nikdy nijak netoužila podívat se do Londýna, byla uchvácená. Pak se spolu ještě prošly kolem řeky Temže, odkud viděly na Shard, čtvrtý nejvyšší mrakodrap v Evropě, nebo slavnou budovu ve tvaru okurky *The Gherkin*.

Dny ubíhaly, Marek se vrátil z dovolené a Nina netrpě-livě čekala na pohovor. Už nebyla tak nervózní jako dřív, přeci jen se stihla trochu aklimatizovat. Překvapením pro ni bylo, když si ji vzal bokem Fernando, další z mnoha manažerů. Naprosto nečekaně začal vést pohovor, aniž by

ji jakkoli dopředu varoval. Nechápala, proč nemohla mít pohovor s Markem. Měla už připravené zmínit, že ačkoli si je vědoma, že anglicky moc neumí, učí se a udělá maximum pro to, aby byla pro podnik přínosem. Místo toho teď seděla ve *waiting area* na barové židli naproti Fernandovi. Vždy měl velmi vážný obličej a chodil po restauraci jako pyšný páv. O to víc byla Nina nesvá. Cítila, jak se jí začínají potit dlaně a jak rudne v obličejí. Nedalo se s tím nic dělat, i když to na sobě nesnášela. Vždy si v ten moment přála, aby zmizela. Fernando se jí ptal snad na všechno, co vystudovala a proč, kde pracovala a proč, jaká je osobnost, co má ráda a samozřejmě proč. Nině tento pohovor připadal jako jeden z nejbizarnějších, který kdy s kým vedla, a že těch pohovorů nebylo zase tak málo. Později se dozvěděla, že si ji na pohovor vzal schválně, aby zjistil úroveň její angličtiny a zda má smysl, aby zůstávala.

„I kdyby ti řekl, že v angličtině zaostáváš, na nižší pozici tě nehodí, neboj. Na place jim chybí lidi a ty jsi šikovná, dokonce i Austeja řekla, že máš potenciál. Jen se musíš rozmluvit,“ uklidňovala ji potom Mel. Nina si šla raději ven zakouřit, aby ze sebe setřásla doznívající nervozitu. Kouření ji uklidňovalo a vonělo. Měla pocit, že alespoň na okamžik celý svět utichl. Pokud ji ovšem zrovna nepsal Rudy své sáhodlouhé slohy.

Psal si poměrně často, začalo to eskalovat. Dalo se čekat, že se jejich vztah nebude vyvíjet dobře, ale že povede přímo do prdele, neměla nejmenší tušení.

Byla ráda, že má pohovor za sebou, i když nevěděla, jak dopadl. Měla o jednu starost méně, teď se mohla plně věnovat Rudymu, i když by raději nemusela. Snažila se mu

vysvětlit, že má práci, kde se musí spoustu věcí naučit, a že je to vysilující. Že se ve dnech volna učí angličtinu, nebo tráví čas s Melanií. Nemůže si s ním neustále dopisovat. Ten čas, který spolu netrávili, byl určen právě k tomu, aby se nadýchali nového vzduchu. Aby si dali prostor a vše si důkladně promysleli. Čím víc na to Nina upozorňovala, tím víc jako by ji Rudy neslyšel. Nebo spíš slyšet nechtěl. Dělal to tak vždycky, když se o něco pokoušela. Nebral v potaz její slova, jen je překrucoval. Z těch uhlíků, které mezi nimi ještě žhnuly, už nezbyvalo skoro nic. Pomalu je udusával. Házet jí popel do obličeje se slovy, že vše špatné, co se mezi nimi stalo, je jen její vina. Bolelo to, protože její city k němu stále přetrvávaly, ale představa, že se vrátí tam, kde už jednou byli, byla nemyslitelná.

Nemohla dopustit, aby ji zase ničil, jak to měl ve zvyku. On to dělal z lásky k ní, ale jak Nina později pochopila, bylo to všechno, jen ne láska. Jejich vztah byl od začátku toxický, jen to dřív neviděla. Když se rozešli, už se nikdy nechtěla vrátit. Jenže když se pak po roce znovu setkali, bylo to silnější než kdy dřív. Nemohla si pomoci. Skončila mu v náručí a chtěla tam zůstat už navždy. Naštěstí si vzpomněla, že to vše byla jen iluze. Možná ji miloval, možná chtěl jen to dobré, jen to zkrátka neuměl.

Nakonec se po pár týdnech v Londýně rozhodla, že jejich vztah nadobro ukončí, protože to evidentně nemělo přes všechnu snahu smysl. Rudy to zjevně neustál a začal ji slovně napadat a psychicky vydírat. Nemohla uvěřit, že to všechno pramení právě od něj. Nina už nic nenamítala, neměla sílu se hádat. Chtěla jen čas na promyšlenou, který jí ale on nechtěl dát. Jednou provždy si zablokovala jeho

číslo a on už jí nemohl napsat ani čárku. Bohužel slova, která napsat stihl, se jí vryla do paměti a zůstala tam ještě na hodně dlouhou dobu.

Celá zkroušená ukončením vztahu a zjevně chaotickým, ne tak pohodovým pohovorem, jaký si představovala, že bude mít, se vrátila do práce. Všichni na ní poznali, že se něco děje, ale nechtěla o tom mluvit. Měla pocit, že je zase jen tělo bez duše, přesně jako před rokem. Tenkrát ležela v posteli a kladla si otázku, jestli má vůbec důvod vstát.

Kdysi mívala úzkosti, které zaháněla alkoholem a cigaretami. To jí ale brzy nestačilo. Měla pocit, že jen přežívá. Začala hledat únik, který nacházela ve společnosti mužů. Alespoň na krátký moment nabyla dojmu, že zase žije, a že za něco stojí. Když bylo ale po všem, bylo jí ještě hůř. Rudyho slova jako by jí křičela v hlavě. Ani teď je nedokázala utiřit, ale už věděla, že alkohol, drogy ani sex ji z toho nevytáhnou. Pokoušela se to rozdýchat a snažila se mít chladnou hlavu. Bylo pošetilé, že ji kluk dokázal takhle ničit.

Rozhodla se, že už nikdy nikomu nedovolí, aby s ní zacházel jako Rudy. Že už se nikdy kvůli nikomu nebude cítit tak, jako se cítila poslední rok kvůli němu. Jako prázdná nádoba, která za nic nestojí.

Začala zase běhat. Pomáhalo jí to. Cítila, jak její tělo naplňuje náhlý pocit štěstí a byla ráda, že dělá něco pro sebe. Ne aby se líbila ostatním, ale sobě. Dělala vše už jen pro sebe. Věřila, že časem to z ní všechno opadne a ona bude silnější než kdy dřív. Věřila, že se do sebe může zase zamilovat a být vděčná za to, kým je. Pracovala na tom, jak jen to šlo. Ovšemže někdy ještě uklouzla, je přece jen člověk. Ale dělala pro své štěstí maximum. Postupem času

byla opravdu ráda za to, kde se ve svém životě nachází. Začínala si uvědomovat výhody svobodného života, chodila na party a ráno vstávala, kdy se jí zachtělo. Nemusela na nikoho brát ohledy. Na to, kdo si co myslí a kdo co chce. Odteď dělala vše už jen podle sebe. Navíc, rozhodně nebyla sama. Měla vedle sebe Melanii. Spřízněnou duši, jak jí Nina s oblibou označovala.

Postupem času se z některých kolegů začali stávat přátelé. V kuchyni pracoval šéfkuchař Dmitrij, původem z Ruska. Obličej měl milý jako mimino. Později Nina zjistila, že toho napovídá hodně, ale v praxi se pak do ničeho nikdy neměl. Dalo by se říct, že byl malinko jednodušší. To ale neměnilo nic na tom, že měl velké srdce a pro svět by se rozdal. Vždy pro ni měl vlídné slovo a ona byla ráda, že někoho takového může ve svém životě mít. Po té spoušti, kterou Rudy napáchal, byla tohle velmi příjemná změna.

Situace se začala měnit, když ji dal Dmitri k narozeninám prstýnek značky Swarovski. Nina si začínala uvědomovat, že se možná na ní Dmitri dívá jinak než ona na něho. Zprvu dárek nechtěla přijmout, ale když naléhal, vzala si ho. Prstýnek byl opravdu krásný. Měl zlatý kroužek a byl posetý tmavě modrými kamínky. Nině ladil k očím. Ihned se jí dárek zalíbil a prstýnek nosila, i když jen do té doby, než se začaly šířit zvěsti, že Dmitriho využívá a on je do ní slepě poblázněný. Nechtěla, aby si to o ní lidé mysleli. Nebyla to pravda. Zamotala se do něčeho, do čeho neměla. Snažila se to Dmitrimu vysvětlit, byl to hodný kluk. Nechtěla mu dělat marné naděje. On jí odkýval, že to chápe, ale tvrdil, že dokud je Nina nezadaná, bude o ni bojovat. Poprvé v životě

jí muž vyznal něco tak krásného. Bohužel jeho city neopřetavala. Stále milovala Rudyho, i když se z těch pocitů snažila vymanit. A i kdyby, nechtěla se vázat, to bylo to úplně to poslední, o co stála.

A když tady nebyl Dmitri, byl tady Francisco. Francisco byl další ze Španělů, kteří bydleli ve *sharehouse*. Pronajímal si ten nejmenší pokoj v domě, hned vedle Niny, ale nikdy si nestěžoval. Jako Španěl tedy rozhodně nevypadal. Měl velmi temné oči, tmavé vlasy a středně dlouhý černý plnovous. Působil arabským dojmem. Vždy, když se snažil říct něco anglicky, uhlazoval si rukou vousy a koukal do blba, jako by chtěl vyluštit nějakou záhadu. Občas se snažil s Ninou flirtovat a jí to lichotilo, nevědomky mu to oplácela nazpátek. Vnímala to spíš jako nějaké zpestření dne. Když měli volno, dívali se spolu po večerech na seriály na Netflixu. Většinou v angličtině se španělskými titulky. Občas pro sebe navzájem uvařili. Nic velkého, jen mraženou pizzu nebo čínskou polévku ze sáčku. Taky se vzájemně dotovali cigaretami, když jednomu z nich došly.

To měla Nina na *sharehouse* ráda. Když něčeho neměla nazbyt, stačilo se zeptat spolubydlících. Nejčastěji se takto řešily právě ony cigarety. Obývací pokoj byl mnohdy načichlý i trávou, kterou Španělé kouřili ve velkém. Byl mezi nimi také partner Melanie, José, který měl kořeny i v Německu, a celkově to byl zvláštní člověk. V domě žili ještě dva bratři, kteří se spolu dělili o pokoj, a to Diego a Luis. Diego byl mladší a upovídaný, zato Luis byl starší a zamlklejší. Oběma mohlo být kolem padesátky a měli své rodiny ve Španělsku. Luis rád a často vařil pro všechny Španěly v domě, občas ukuchtil něco i pro Ninu. Angličtinu

moc neovládal, ale vždycky když ji viděl, snažil se navázat krátkou, ale zato velmi milou konverzaci, „Hola, darling. I made you a soup, if you like, is in fridge.“¹² Zněla většínou jeho špatná angličtina. Miloval vaření a rád se staral o ostatní. Má doma ve Španělsku dceru, která je podobně stará jako Nina, a tak ji občas oslovoval *baby girl*.¹³ Nina se alespoň částečně mohla cítit jako s rodinou, vítaná.

Idylka v *sharehouse* ale netrvala dlouho. Jak se ukázalo, někteří Španělé se tvářili přátelsky jen navenek, ale byli velice falešní. Bohužel první konflikt vznikl právě ve spojení s Ninou.

Jedno dopoledne si šla vyprat své věci do práce. Zkontrolovala všechny kapsy od zástěr, hodila dovnitř bubnu pračky věci i s kapslí na praní a zapnula program. Pak si šla dělat snídani a kafe, protože bez něj nedokázala fungovat. Za den vypila minimálně dva šálky, když bylo hůř, klidně i tři, čtyři.

Některá rána byl dům přelidněn, jako třeba v neděli, kdy většina spolubydlících měla volno, ale zrovna dneska se zdál být dům prázdný. Bylo ticho a šero, přesně jak to měla Nina ráda. Ačkoli milovala společnost, ještě drobet víc milovala, když mohla být sama se svými myšlenkami nebo knihou. Nebo podcastem, ty si teď zamilovala. Bylo mnoho témat, která ji zajímala, jen si na ně nikdy nenašla čas. Buď byla ve škole, se svou rodinou, nebo trávila veškerý volný čas s Rudym. Teď ale konečně neměla výmluvy a mohla se seberealizovat.

¹² Ahoj, drahoušku. Udělal jsem polívku, jestli chceš, je v lednici.

¹³ Děťátko/holčička

„Hey, Nina. How are you?“¹⁴ vytrhla ji z myšlenek Kasia, přítelkyně Antonia.

„Hi, good,“¹⁵ pozdravila ji nazpátek, ale neměla náladu se vybavovat, a tak šla k sobě nahoru.

Zbytek dne strávila ve svém pokoji, dala si pleťovou masku a lakovala si nehty. Když večer sešla dolů, někteří se pomalu vraceli z práce. Mezitím se opět setkala s Kasio v obývacím pokoji.

„Nina, Antonio wants to speak with you,“¹⁶ oslovila ji najednou s upřeným pohledem, jako kdyby se od toho dopoledne něco stalo.

„Ok, but why?“¹⁷ optala se Nina, která zjevně nechápala, oč jde.

„Today, after you, I put some Antonio's clothes in washing machine, but after that, they were dirty.“¹⁸

„I'm sorry, I don't get it,“¹⁹ dívala se na ni Nina nechápavě.

„You see, there's a stain from a pen. It has to be yours.“²⁰ Kasia se naklonila k Nině a jako důkaz ji předložila jednu z Antoniových košil, na které byly fleky od propisky.

„That's a shame, Kasia. But it's definitively not my fault.“²¹ Nina se snažila bránit, přestože nerozuměla vzniklé situaci. Věřila, že se určitě dá všechno snadno

¹⁴ Ahoj, Nino. Jak se máš?

¹⁵ Ahoj, dobře.

¹⁶ Nino, Antonio s tebou chce mluvit.

¹⁷ Dobře, ale proč?

¹⁸ Dneska jsem po tobě dala do pračky Antoniovo oblečení, ale poté bylo špinavé.

¹⁹ Promiň, tomu nerozumím.

²⁰ Vidíš, tady je flek z propisky. To musí být tvoje.

²¹ To mě mrzí, Kasio. Ale určitě to není moje chyba.

vysvětlit. Ale Kasia už ji dál neposlouchala a šla si pyšně po svých. Nina si situaci ještě několikrát projela v hlavě, ale byla si jistá, že si kontrolovala všechny své kapsy, než oblečení naházela dovnitř bubnu. *Určitě o nic nejde, vše se snadno vysvětlí.* Uklidňovala sebe samu.

Později toho večera, když se všichni sešli dole v obýváku a poklidně večeřeli a bavili se o klasických záležitostech dne, naráz rozvalil dveře nasupený Antonio. Všichni ihned zpozorněli, protože takhle vzteklého ho ještě nikdy neviděli.

Začal rozhazovat rukama a pokřikovat na Ninu, že mu ty zničené košile zaplatí. Všechny oči teď směřovaly k ní a čekalo se, co se bude dít dál. Snažila se vysvětlit, jak to bylo. Že košile nezničila ona. Jak by taky mohla? Antonio ale jako by ji neslyšel. Křičel na ni dál, že na košilích jsou fleky od propisky, a že je to určitě propiska z práce, kterých všichni vyfasovali hodně, a tak se není čemu divit. Nina ji musela nechat v zástěře. Dramaticky držel v ruce onu propisku s logem restaurace nalezenou v pračce. *To je nějaká komedie?*

Nina se ale dál držela svého. Řekla, že si kapsy kontrolovala a žádná propiska tam nebyla. Na to konto Antonio celý zrudnul a pokračoval dál ve svém teatrálním projevu. Nina nevěděla, co říct, Antonio po ní ječel přede všemi a její angličtina nebyla ještě natolik dobrá, aby se směle pustila do hádky. Toho si byl vědom a mrštně využil situace.

Jak později zjistila, byl to jeden z nejfalešnějších lidí, jaké kdy ve svém životě poznala. Pomáhal druhým a tvářil se jako sluníčko jen proto, aby toho později mohl využít ve svůj prospěch. Vždy se zajímal jen sám o sebe, nikdy mu nešlo o druhé.

Nakonec se do hádky vložil José, který začal pořávkávat zpátky na Antonia ve španělštině. Bylo jasné, že se Niny

zastává. Dál poslouchala španělský jekot, jako by někoho nabírali na vidle. *Snad to nebude já.*

„You want a war?! You will have a war!“²² zahřměl Antonio a jeho vytřeštěné vypouklé bulvy, které vypadaly, že každou chvíli vypadnou zlostí z důlků, probodávaly postupně každého v místnosti.

„What happened? What did you tell him?“²³ zeptala se Josého Melanie, která sice nějaká základní španělská slovíčka znala, ale tomuhle agresivnímu pokřikování neměla šanci porozumět.

„Well, I told him to fuck off. It is not her fault. You should check the washing machine first, before you put the clothes there. Am I right?“²⁴

„Neboj se, Nino, bránil tě,“ otočila se na Ninu a položila ji ruku na rameno, aby ji alespoň trochu uklidnila.

„Nerada bych, aby byl José kvůli mně byl v průseru, chápeš?“

„Ale jak kvůli tobě? Vždyť ty jsi nic neprovedla. Vsadím se, že po tobě pral ještě fousáč, byl dneska taky doma a v pokoji si suší hadry, co jsem tak viděla. Takže klidně ta propiska mohla být jeho. Klidně mohla být i Polky nebo plešouna, jen to svedli na tebe, chápeš? Jsi tady nejkratší dobu, anglicky se teprve učíš, byla jsi snadná kořist. To víš, ještě abys mu platila košile! Kdo ví, kolik by po tobě

²² Chcete válku?! Budete mít válku!

²³ Co se stalo? Co jsi mu řekl?

²⁴ No, řekl jsem mu, ať se jde bodnout. Není to její chyba. Měl by sis zkontrolovat pračku ještě předtím, než do ní něco vložíš.
Nemám pravdu?

chtěl. A beztak už je měl staré a potřebuje si koupit nové, jenže na to nemá. Slyšela jsem, že prý má ve Španělsku nějaké dluhy, které musí platit. Proto taky pracuje tady, jinak by se prý už dávno vrátil domů.“

„To jsem netušila, působil jako úplně normální chlap.“ Nina zabořila svou bradu do dlaní, jak ji všechno najednou šokovalo a nic se nezdálo takové jako dřív. *Když jsem sem přijela, všichni byli tak milí. Fakticky to byla jen přetvářka?*

„No, každopádně se tě José zastal, takže nemusíš mít strach. Kdyby si zase chtěl plešoun vyskakovat, stačí říct. Platit mu rozhodně nic nebudeš. A pojď, nalijeme si víno, už jsem taky unavená.“ Nalily si tedy do skleniček a popíjely. Když už nic, alespoň měly zase o čem drbat. Všechno, co mohly, už spolu dávno prodiskutovaly a tohle bylo nové pikantní téma.

„Co ten fousáč?“ zeptala se Niny ovíněná Melanie po krátké odmlce.

„Co s ním? Nic, co by bylo,“ pokrčila rameny Nina.

„Ale prosím tě, myslíš, že nevidím, jak se na tebe dívá? Mohla by sis konečně s někým užít,“ mrkla na ní a obě se daly do smíchu.

„Ne, to fakt ne. Sice je fajn, ale moc mě nepřitahuje.“

„Fakt? A kdo teda?“

„Nikdo, nechci se teď vázat.“

„Ale vždyť se nebavíme o vztahu, jen o tom. Beztak ti to chybí.“

„No, to je druhá věc, ale to teď stejně nijak nevyřeším,“ posteskla si Nina, když jí došlo, že teď pro ni nastane asi dlouhé období sucha.

„No a co třeba Dmitri? Ten je aspoň namakaný a toho bys měla hned, když bys chtěla. Ten skáče tak, jak pískáš.“
Co s tím pořád všichni mají? To ji rozhodilo. Rozhodně si nepřála, aby ji kdokoli viděl v tomhle světle, a už vůbec ne Mel. *Musím tomu udělat rázný konec.*

„Nechci mu ublížit. Řekla jsem mu, že nic nebude, ale nenechal se odbýt.“

„Tak toho využij!“ nabádala ji vesele Mel, jak to ostatně měla v oblibě.

„Pracujeme spolu, on by to roznesl, a víš, co by se pak povídalo?“ rázně odmítla Nina. *Tohle si teď nemůžu dovolit.*

„No, tak to máš blbé, budeš sušit.“ Na to si spolu přítukly, ovšem následující den bylo vše jinak.

„Bude se tady malovat. Nejsi uvedená ve smlouvě, musíš na jeden den zmizet. Kdyby tě tady viděl landlord, bylo by zle,“ slyšela, jak jí oznamuje Melanie o náhlém rozhodnutí jejich majitele domu.

„Jak zmizet? To nemůžu být v pokoji? Budu potichu.“

„Nejsem si jistá, jestli nebudou malovat i pokoje. Navíc budeš muset všechny věci nějak uklidit. Aby to nevypadalo jako holčičí pokoj, chápeš. Ve smlouvě jsou jenom kluci.“

„Ale kde mám jít? Kde budeš ty?“ Nevěřícně na ni koukala s pohledem zoufalého koťátka.

„Já půjdu na noc k Enriquemu, vzala bych tě s sebou, ale nemá tam moc místa.“

„K bývalému? A není to blbé?“

„Prosím tě, proč? Vždyť víš, že spolu dobře vycházíme. Je jako druhá rodina,“ mávla netečně rukou a pak dodala: „Hele, zkus se zeptat Dmitriho, jestli by tě u sebe nenechal.“

„To je hloupé, bude si myslet, že po něm jedu.“

„Ale hovno, normálně mu řekni, že nic nebude, že jen potřebuješ někde přespat. Nic víc.“

A tak mu Nina po dlouhém přemlouvání sebe sama napsala. Měla sice pochyby, jestli dělá správnou věc, ale někde přespat musela. Dmitri samozřejmě ihned nadšeně souhlasil.

Jeli k němu. On šťastím bez sebe, neustále vyprávějíc vtipy o ruských medvědech, Nina neustále v křeči, jestli se rozhodla správně. *Jestli se to někdo dozví a roznese se to, všichni si budou myslet, že ho jen využívám. Vždyť on je ten hodný a já ta mladá holka, po které údajně všichni jedou. Ukažte mi prstem kdo, prosím vás... Litovala se. Mel by řekla, ať neblázním. Že jsem dost hezká, a že si můžu vybírat. Tak mi, do prdele, Mel, řekni, proč teď musím poslouchat o medvědech a jet domů k Dmitrimu, když to určitě všem vyžvaní a já už se z toho nikdy nevykrotím.*

Na druhou stranu alespoň uvařil a podívali se na film. Za celou dobu se o nic nepokusil. *Třeba mu fakt křivdím. Třeba je to fakt hodný kluk a nic neřekne.* Ujišťovala se, že je tady šance, že správněáci ještě nevymřeli. Rozestlal ji svou postel a sám si lehl na gauč.

Nina zprvu nemohla usnout, budilo ji hrozné horko. *Dmitri musí topit snad na třicet stupňů. Určitě schválně, aby mi bylo teplo.* Opět ji napadaly nemilé myšlenky. *Možná si fakt myslél, že se mezi námi něco stane. Není možné, aby v takovém horku někdo mohl normálně žít. Je tady vedro jako na Saahaře, jeden by se svlékl. Ale to ani náhodou!*

Ležela dál pod dekou, jen nohy jí vyčuhovaly. Alespoň tak se mohla ochladit, i když to moc nepomáhalo. Cítila,

jak se jí rosí čelo a myslela, že snad horkem umře, ale nakonec ji to unavilo až ke spánku.

Když se pak ráno vzbudila, Dmitri už byl v práci. Říkala si, jaké má štěstí, že se fakt nic nestalo. Doopravdy to byl zlatý kluk. Nechal ji v kuchyni vzkaz na dobré ráno a u toho ještě teplé palačinky plněné marmeládou. Vzala si asi dvě, víc do sebe nedokázala dostat, a začala se balit. Zamkla dveře, jak se domluvili, a šla po verandě dolů. Hlavní brána, která se nacházela pod schody, byla zamčená. Nina zkoušela použít další klíče ze svazku, ale ani jeden nedokázal bránu odemknout.

Ihned začala panikařit. Dívala se kolem sebe, jestli nepotká nějakého souseda, ale nikdo nikde nebyl. Dokonce zazvonila na několik dveří ve stejném podlaží jako Dmitriho byt, ale nikdo nebyl doma, aby jí pomohl. *To je jako ze špatného filmu. Nakonec tady zůstanu uvězněná, ne? V jaké části Londýna to vlastně jsem?* Ptala se sama sebe, ale neměla nejmenší tušení, protože včera večer bloudili uličkami a ona myslela jen na to, ať po ní nevyjede. Koukla se na mobil, aby otevřela Google mapy. *Samozřejmě vybitý. Krucinál, Nino! To byl taky nápad, jít domů k cizímu chlapovi.* Panika se jí zmocňovala s každou další vteřinou o trochu víc. Sedla si na schody a hlavu si strčila mezi kolena. *Dobře, cizí úplně není. Kdyby mě chtěl unést, ví o mně Mel a policie by tu byla hned. Ježíši, moc koukám na horory. Vzchop se!*

Potily se jí dlaně a přemýšlela, jak se odsud dostane. *Nádech, výdech. Zkusím to ještě jednou. Určitě jsem jen špatně zastrčila dovnitř jeden z klíčů, na to jsem přece profík.* Opět tedy vyzkoušela všechny klíče ze svazku, ale se stejným výsledkem.

Raději se vrátila zpět na verandu a přemýšlela, co dál. Shlédla dolů, bylo to pěkných pár metrů nad zemí. Seskočit nepřipadalo v úvahu. Naštěstí jako zázrakem tady bylo lešení. Napadlo ji, že by se po něm mohla dostat dolů. Nebylo to nejlepší řešení, po lešení by šla poprvé a nebyla si vůbec jistá, jestli je všude pořádně zabezpečené. Ale jiná cesta se nenabízela.

Křečovitě se chytla zábradlí a přelezla na druhou stranu. Pomalu sesunula nohy na dřevěné prkno a už stála na lešení. Opatrně, velmi zlehka a hodně pomalu sestupovala krok po kroku dolů, až se bezpečně oběma nohama dotkla země. *Chvalme nebesa, jsem volná.*

Zpocená až na zadku se rozeběhla směrem k metru, které, díky bohu, slyšela v dosahu. Do práce dorazila včas, ještě stihla i oběd.

Když to pak vyprávěla Melanii, ta jen stěží věřila vlastním uším.

„Cože? Tys lezla po lešení?“ Obě se tomu teď už smály, i když ještě před chvílí měla Nina srdce až v kalhotách.

„Tak co jsem měla dělat? Nejspíš bych tam seděla doteď.“

„To mu musíš říct,“ odvětila Mel popadající se za břicho.

„Blázníš?! Bude si myslet, že mi přeskočilo!“ Melanie už ale nic kolem sebe nevnímala, a když si k nim přisedl do jídelního boxu Dmitri, ihned to na něho vybalila.

„What? I told you yesterday, I have a card. You have to use it, when you want to open the door. I left it on the table at home.“²⁵ Teď už všichni tři vyprskli smíchy. Nina

²⁵ Cože? Včera jsem ti řekl, že mám kartu. Musíš ji použít, když chceš otevřít dveře. Nechal jsem ji položenou doma na stole.

zřejmě tuto informaci o kartě přeslechla nebo jí to Dmitri zapomněl říct, nicméně karta zůstala doma a Nina teď měla vtipnou historku o lešení.

„I hope you are alright.“²⁶ Měl starost. *Jak milé.*

„No víš, nejtípnější na tom všem je, že se nakonec nemalovalo,“ pousmála se Mel.

„Jak jako nemalovalo?“ zarazila se Nina. *Dělá si srandu?*

„No, ten landlord si to nakonec rozmyslel. Asi zjistil, že by ho to vyšlo draž, než plánoval, a tak to odvolal. Dozvěděla jsem se to včera večer na cestě za Enriquem, ale ještě jsem to stihla otočit domů,“ řekla, jako by se nechumelilo.

„A to jsi mi to nemohla napsat?!“

„Tak říkala jsem si, že se ti už takhle večer nebude chtít jet domů, a co já vím, třeba sis konečně užívala.“

„Vždyť o tom jsme se už bavily, žádné užívání nebylo a nebude, Mel!“ okřikla ji Nina nazpátek.

Byla vytočená. I když ji Dmitri slíbil, že se o té přespávačce nikomu nezmíní, jistá si být nemohla. Taky ji štvalo, že ho takhle využila, i když se nakonec ukázalo, že to vůbec nebylo nutné. Stačilo, aby to zjistil. Ihned si mohl začít myslet, že si to s tím malováním vymyslela, aby u něho mohla přespát. Přestože se mezi nimi nic nestalo, on by to mohl považovat za jasný impulz.

²⁶ Doufám, že jsi v pořádku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Všechno bylo jinak.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.